

VANNAK TITKOK, AMIKET JOBB ELTEMETNI.

MŰSZAK

HARMADIK:
SZERZŐDÉS

HUGH HOWEY

H U G H H O W E Y

A MŰSZAK

HARMADIK: SZERZŐDÉS

Azoknak, kik teljesen magukra maradtak.

2345

• 1-es sílő •

—U^{RAM?} Csontok zörögtek a lába alatt. Donald a sötétben botorkált.

— Hall engem?

A köd felszállt, és a szem ropogva nyílt fel, csakúgy, mint a tartály fedele. Bab. Donald úgy feküdt összekuporodva a tartályban, akár egy babszem.

— Uram, hallja, amit mondok?

Jéghideg bőr. Donald felült, meztelen lábából pára szállt felfelé. Nem emlékezett arra, hogy aludni ment. Emlékezett az orvosra, hogy az irodájában volt. Beszélgettek. Most pedig ébresztgetik.

— Igya ezt meg!

Erre a részre emlékezett. Arra is, hogy újra és újra felébresztették, de arra nem, hogy aludni ment volna. Mindig csak az ébredésre. Ivott egy kicsit, de komoly koncentrációra és minden erejére

szükség volt ahhoz, hogy nyelni tudjon. Gyógyszer. Szokott lenni gyógyszer is, de most nem hoztak.

– Uram, azt az utasítást kaptuk, hogy ébresszük fel.

Utasítások. Szabályok. Protokoll. Már megint bajba került. Troy. Talán az a Troy csinált valamit. De ki az a Troy? Donald annyit ivott, amennyit csak bírt.

– Nagyon jó. Most ki fogjuk emelni.

Valami baj történt. Csak akkor ébresztik fel, ha baj van. Kihúzták a katétert, a karjába szúrt tűt.

– Mit tette...

Az öklébe köhögött. Hangja vékony zsebkendő volt, vékony és törékeny papírréteg. Láthatatlan.

– Mi történt? – kérdezte. Úgy képzelte, üvöltve, de a száját csak suttogás hagyta el.

Két férfi felemelte, és egy tolószékbe tette. A harmadik a széket tartotta. Papírköntös helyett puha takarót kapott. Ezúttal nem zizzent a papír, nem viszketett a bőre.

– Elvesztettünk egyet – szólta az egyik.

Egy silót. Egy siló elveszett. Már megint az ő hibájából.

– A tizennyolcas – suttogta Donald, amint halvány emlékek törtek elő legutolsó műszakjából.

A két férfi elképedve nézett egymásra.

– Igen – mondta az egyik, félelemmel reszkető hangon. – A tizennyolcas silóból. Eltűnt a domb mögött. Elvesztettük vele a kapcsolatot.

Donald próbált a férfira koncentrálni. Valakit ő is elveszített a domb mögött. *Helen*. A felesége. Még mindig őt keresik. Még van remény.

– Folytassa – suttogott.

– Fogalmunk sincs, hogyan, de az egyiküket szem elől veszítettük...

– Egy takarítót, uram...

Egy takarítót. Donald belesüppedt a székbe, csontjai fagyosak voltak, és nehezek, mint a szikla. Nem Helenről beszélnek.

– ...a hegy mögött... – folytatta az egyik.

– ...felhívtak minket a tizennyolcasból...

Donald megemelte a hosszú alvástól még remegő és dermedt kezét.

– Várjanak – szólt rekedten. – Egyszerre csak egy. Miért ébresztettek fel? – A szavak fájdalmasan törtek elő a torkából.

Egyikük krákogott. Donaldot nyakig betakarták, hogy ne reszkessen. Észre sem vette, hogy remeg. Mi folyik itt? A torkát köszörülte.

– Maga mondta, hogy ébresszük fel...

– Ez a protokoll...

Donald a fagytól még mindig gőzölgő tartályra nézett. Egy képernyő volt az alján, a mutatók már nem jeleztek semmit, csak az emelkedő hőmérsékletet. Az emelkedő hőmérsékletet, és egy nevet. Nem az övét.

És Donaldnak eszébe jutott, hogy a név nem jelent semmit, kivéve, ha már csak az maradt. Ha már senki nem emlékszik a másakra, ha sosem találkoztak, akkor a név jelent mindent.

– Uram?

– Ki vagyok? – kérdezte az apró kijelzőt olvasgatva. Nem értette. Az nem ő. – Miért ébresztettek fel?

– A maga utasítására, Mr. Thurman.

A takaró szorosan a vállára simult. A szék megfordult. Tisztelettel bántak vele, mintha hatalom lett volna a kezében. Ennek a tolószéknek még a kereke sem nyikorgott.

– Semmi baj, uram. Hamarosan kitisztulnak a gondolatai.

Nem ismerte ezeket az embereket. Ők sem őt.

– Az orvos majd mindent elmagyaráz.

Senki nem ismert senkit.

– Erre megyünk.

Így pedig bárkiből lehetett akárki.

– Itt át.

Így végül már az sem számított, ki a főnök. Az egyik talán azt teszi, ami szükséges, a másik azt, ami helyes.

– Így ni.

Egyik név olyan, mint a másik.

2312 – Első óra

• 17-es siló •

A MORAJ MINDIG MEGELŐZTE A CSENDET. Ez volt a Világ Szabálya, hiszen a dörrenéseknek és sikoltásoknak visszhangzaniuk kell valahol, ahogyan a testeknek is térre van szükségük, amelybe belezuhanhatnak. Jimmy Parker éppen az iskolapadot koptatta, amikor az utolsó nagy Morajok egyike kitört. Takarítás előtti nap volt. Holnap elmarad az iskola. Egy ember haláláért jutalmul néhány órával tovább alhatnak. Az apja túlórázhat az IT-n. Holnap délután pedig az anyja azzal nyaggatja majd, hogy a nagynénjével és az unokatestvéreivel menjenek fel megnézni a kristálytisza látványt, amint a fényes felhők boldogan kergetőznek a dombok felett, míg az ég sötétbe burkolózva nyugovóra nem tér.

A takarítás napja kiadós alvást és családlátogatást jelentett. Így próbálták féken tartani a feszültséget, és elcsendesíteni a Morajt. Ezekkel a szavakkal magyarázott Mrs. Pearson, miközben a

Szerződés szabályait véste fel a táblára. A kréta kopogva és sikítva húzta a poros csíkokat, amelyek azt taglalták, hogy miért küldhetnek valakit a halálba. Polgári ismeretek óra egy nappal a száműzetés előtt. Intelmek egy még súlyosabb intellektus előestéjén. Jimmy és barátai a székükön fészkelődve igyekeztek emlékezetükbe vésni a szabályokat. A Világ Szabályait, amelyek hamarosan megszűntek létezni.

Jimmy tizenhat volt. Barátai többsége a költözésre és az árnyéklét megkezdésére készült már, de neki még egy éve volt hátra az iskolából, mire apja nyomdokaiba léphetett. Mrs. Pearson egy jelet írt a táblára, és szónoklatát olyan komoly témákkal folytatta, mint az élettársválasztás szabályai, és hogy hogyan kell a Szerződésben foglaltak szerint bejegyeztetni a kapcsolatot. Sarah Jenkins hátrafordult, és Jimmyre mosolygott. A polgári ismeretek és a biológiaóra szorosan összefonódott, hormonokról is szó esett a törvények mellett, amelyek szertelenségüket igyekeztek kordában tartani. Sarah Jenkins aranyos lány volt. Jimmy ezt ugyan év elején még nem látta, de azóta nagyon is észrevette. Sarah Jenkins aranyos volt, ám néhány óra múlva rá is a halál várt.

Mrs. Pearson éppen önként jelentkezőt keresett a Szerződés felolvasására, amikor Jimmy anyja betoppant, teljesen váratlanul. Micsoda szégyen! Jimmy világának vége vörös arccal, szégyenben kezdődött, és úgy, hogy mindenki őt bámulta. Az anyja nem szólt semmit Mrs. Pearsonnak, nem kezdett magyarázkodni. Csak beviharzott a terembe, és átrobogott a padsorok között, olyan léptekkel, amilyennel akkor jár, ha nagyon mérges. Kiráncigálta Jimmyt a padból, és kezét az öklébe ragadva kimasírozott vele a teremből. Jimmy eközben azon törte a fejét, ugyan mit tett már megint.

Mrs. Pearson egy szót sem szólt. Jimmy legjobb barátjára, Paulra pillantott hátra, aki arcát tenyerével takarva mosolygott, miközben ő arra gondolt, Paul hogyhogy megúsza. Ha valami baj történt, általában mindketten nyakig benne voltak. Egyedül Sarah Jenkins szólalt meg:

– A hátizsákod! – kiáltotta épp azelőtt, hogy a terem ajtaja hatalmas robajjal becsapódott, majd hangját elnyelte a csend.

A folyosón nem volt több gyermekét rángató anyja. Ha jöttek is, általában később. Jimmy apja a számítógépeken dolgozott, és így tudott dolgokat. Előbb tudta őket, mint mások. Ezúttal csupán pillanatokkal előbb. A lépcsőházban máris tömegek hömpölyögtek. A hangzavar félelmetes volt. Az iskolaszint előtti lépcsőpihenő zengett a távoli forgalom okozta rezgéstől. Az egyik korlátrúdban egy kilazult csavar fickándozott. Úgy tűnt, a siló lassan szétrázza önmagát. Az anyja megragadta Jimmy ruhája ujját, és úgy vonszolta magával a fiút a csigalépcsőhöz, mintha még mindig tizenkét éves lenne.

Jimmy egy pillanatra zavartan ellenállt. Az elmúlt egy év leforgása alatt nagyobbra nőtt, mint az anyja, kezdte utolérni az apját, ám még furcsa érzés volt rádöbbsenni, hogy már van ereje, hogy lassan már kész férfi. Hátizsákját és barátait hátrahagyta. Vajon hova mennek? A lentről jövő dübörgés egyre hangosabbá vált.

Amikor Jimmy megtorpant, az anyja visszafordult és ránézett. Szemében azonban nem harag csillogott. Nem volt dühödő pillanat, összehúzott szemöldök. Párás volt és kikerekedett, mint amikor a nagy és a papa meghalt. A lentől jövő robaj ijesztő volt, de Jimmyt mégis inkább az anyja tekintete rémítette meg.

– Mi történt? – suttogta. Nem szerette zaklatottnak látni az anyját. Belülről sötét üresség mart belé – éppolyan élesen, mint annak a farkatlan kóbor macskának a karma, amit senki nem bírt elkapni a felső lakórészen.

Az anyja nem szólt. Megfordult, és megindult vele lefelé a lépcsőn, egyenesen a dübörögve közeledő borzalom felé, és Jimmy egyszerre megértette, hogy ezúttal nem ő került bajba.

Hanem mindenki.

2312 – Első óra

• 17-es siló •

JIMMY EKKORA REMEGÉST MÉG SOSEM ÉRZETT a lépcsőházban. Mintha az egész csigalépcső imbolygott volna. Gumivá vált, mint a rajzszen az ide-oda mozgatott ujjak között a mutatványban, amelyet még órán tanult. Bár lába alig érte a fokokat – loholnia kellett, hogy anyjával lépést tarthasson –, mindene bizsergett és zsibbadt a rezgéstől, amelyet az acél átadott a csontoknak. Szinte érezte a félelem ízét a szájában, mint amikor száraz kanál nyomja a nyelvet.

Odalentről dühös kiáltások hallatszottak. Anyja ordított, hogy Jimmy szedje a lábát, hogy igyekezzen, és csak szaladtak és szaladtak lefelé a csigalépcsőn. Egyenesen a felfelé robogó valami karjaiba rohantak.

– Siess! – kiáltott újra az anyja, és Jimmy jobban félt a hangjából áradó rettegéstől, mint a több száz emelet magas acél rázkódásától.

Sietett.

Elhagyták a huszonkilencediket. A harmincadikat. Az emberek az ellenkező irányba rohantak. Emberek az apjáéval megegyező színű overallban. A harmincegyedik lépcsőpihenőjén Jimmy a nagypja temetése óta először látott holttestet. Olyan volt, mintha a férfi fején paradicsomot lapítottak volna szét. Jimmynek át kellett lépnie az élettelen karját, amely belógott a lépcsőfokokra. Sietve próbált lépést tartani az anyjával, miközben a vörös cseppek a pihenőről az alatta lévő fokokra hullva tették csúszóssá az acélt.

A harminckettediken már úgy rengett a lépcsőház, hogy a foga is reszketett belé. Az anyja őrjöngött dühében, amikor egyre több szembejövővel akadtak össze. Mintha senki nem látta volna a másikat. Mindenki csak magával törődött.

A hömpölygő tömeg, az ezernyi bakancs dübörgése egyre hangosabb lett. A zengő léptek hangos kiáltásokkal vegyültek. Jimmy megállt, és a korláton kihajolva lenézett. A mélységbe tekergőző lépcsőházban látta, amint könyökök és kezek hadakoznak a felfelé törő tömegben. Megfordult, amikor valaki elviharzott mellette. Az anyja ismét kiáltozva sürgette, mert a forgalom egyre nagyobb lett, ahogy az emberáradat elérte őket. Jimmy félelemmel vegyes haragot érzett a felfelé masírozó emberekben, és egy pillanatra magával ragadta az érzés, ő is felfelé akart menni. De az anyja újra kiáltott, és hangja minden félelmén és kétségén keresztülvágott.

Jimmy az anyja kezébe kapaszkodva lefelé vette az irányt. A korábbi szégyenérzete rég elszállt. Már másra sem vágyott, csak az anyai ölelésre. A mellettük elhaladók ordítottak velük, hogy felfelé menjenek. Egyesek csöveket és hosszú acéldarabokat szorongattak a kezükben, néhányak testét pedig zúzódások, vágások tarkították. Az egyik férfi arcát és állát vér borította. Valahol harcoltak. Jimmy arra gondolt, hogy ilyesmi csak a Mélyben történik. Sokan úgy tűntek, mintha csak a tömeg sodorta volna magával őket. Nem volt náluk fegyver, és a válluk fölött hátrafelé pillantgattak.

Csőcselék, amely rémulten menekült a csőcselék elől. Jimmy esze azon járt, vajon mi okozhatta mindezt. Kitől kell így félni?

A léptek dübörögve zengtek. Egy nagydarab ember a belső korlátnak taszította Jimmy anyját. Jimmy az anyja keze után kapott, és a tartóoszlophoz szorulva haladtak tovább lefelé.

– Még egy! – szolt az anyja, és Jimmy tudta, hogy az apjáért igyekeznek.

Néhány fordulóval a harmincnegyedik felett már szinte mozdulni sem lehetett a tumultusban. Négyen zsúfolódtak össze annyi helyen, ahol két ember is alig fér el. Jimmy a csuklóját a belső korlátba ütötte. Az oszlopnak préselődve próbált küzdeni a felfelé tódulók áradatával. Minden centi előrejutásért harcolni kellett – a mellette lévők lökdösődtek, tolakodtak és morogtak igyekezetükben –, és egyre biztosabb volt benne, hogy hamarosan teljesen beszorulnak. A tömeg végül elzárta az utat előtte, és az anyja keze kicsúszott az övéből. Az asszony haladt tovább előre, míg ő elakadt. Hallotta, ahogy odalentről a nevét kiáltja.

Egy izzadt, félelemtől sápadt, tagbaszakadt ember próbált felfelé nyomulni a lefelé igyekvők oldalán.

– Mozdulj már! – üvöltötte Jimmynek, mintha lett volna hova menni. Egyetlen út volt csupán, és az felfelé vezetett. Jimmy a tartóoszlopra nyomódott, a nagydarab ember pedig átjutott mellette. A külső korlátnál hatalmas sikoly hallatszott, a tömeg megrezdült, néhányaknak a lélegzete is elakadt.

– Kapaszkodj! – kiáltotta valaki, más pedig azt, hogy engedje el, majd hatalmas sikoly következett, amelyet lassan elnyelt a mély.

Az emberáradat ritkulni kezdett. Jimmynek a gondolattól is görcsbe rándult a gyomra, hogy valaki alig pár lépéssel mellette zuhant le. Amikor végre meg tudott mozdulni, felmászott a belső korlátra, a tartóoszlopba kapaszkodott, és a korlát tetején egyensúlyozva indult tovább lefelé, ügyelve, hogy be ne csússzon a korlát és

az oszlop közötti keskeny résbe, amelyen keresztül előszeretettel köpködtek le a gyerekek.

A lépcsőn felszabadult helyre azonnal újabb ember lépett. Vállak és könyökök feszültek a bokájának. Guggolva haladt lefelé a korláton, a feje felett lévő fokok egyre csak rengtek a felfelé trappolóktól. Lassan csúsztotta lefelé a lábát a több ezer tenyértől sikamlóssá vált korláton, és próbálta utolérni az anyját. Az egyik lába megcsúszott, be az oszlop mellett lévő résbe. Mintha a mélység mindenáron el akarta volna nyelni a lábát. Miután visszanyerte egyensúlyát, ismét lefelé vette az irányt, és rettegve próbálta elkerülni, hogy megcsúszva a felfelé áramló tömegre essen. Láta maga előtt, ahogy a feldühödött emberek egyetlen mozdulattal a mélybe taszítják.

Egy fél kört haladt a tartóoszlop körül, amikor meglátta az anyját, akit a tömeg a kijárat felé nyomott.

– Anya! – kiáltotta. Jimmy a feje fölött lévő fokba kapaszkodott, másik kezével pedig édesanyja felé nyúlt. A lépcsőn haladók között egy nő botlott el, feje eltűnt azok között, akik a helyére léptek. A nő sikolya lassan elhalkult, amint a tömeg halálra taposta. Az emberek még mindig felfelé hömpölyögtek. Néhány lépcsőfokon át Jimmy anyját is magukkal tolták.

– Menj apádhoz! – kiáltotta a kezéből formált tölcserén keresztül. – Jimmy!

– Anya!

Valaki meglökte a sípcsontját, és Jimmy keze lecsúszott a lépcsőfokról. A levegőben kapálózott egyszer, majd még egyszer, ahogy próbálta visszanyerni az egyensúlyát. Végül befelé dőlt el, be a fejek tengerébe, és lefelé gurult. Valaki nagyot ütött a bordájára, amint magát próbálta óvni a rázuhanó testtől.

Egy másik férfi oldalra lökte. A külső korlát felé csúszott az éles könyökök és kemény fejek között, és az idő szinte megállt vele. A tömegben túl nem volt más, csak a hatalmas, üres tér, amelytől már

csak néhány méter választotta el. Jimmy megpróbálta megragadni az őt toló és taszigáló kezek egyikét. A gyomra görcsbe rándult, amint a tátongó mélység egyre közelebb került. Nem látta a korlátot. Hallotta az anyja hangját, a mindent túlharsogó sikolyt. A nő tehetetlenül nézte, amint fia sodródik a tömeg fölött. Valaki felkiáltott, hogy segítsenek a fiúnak, de ő továbbra is egyenesen a korlát felé haladt. Ő volt az a fiú, akiért kiáltottak.

Jimmy elérte a csigalépcső peremét. Odalökték az emberek, akik magukat próbálták védeni. Amikor két ember közé becsúszott – egy váll alaposan állon találta –, végre meglátta a korlátot. Kinyújtotta egyik kezét, és belekapaszkodott az acélcsőbe. A lábát átdobták a feje fölött, az egész teste kicsavarodott, vállá fájdalmasan megrándult, de nem engedett a szorításán. Csak lógott ott, egyik kezével a korlátot markolva, másikkal a korlátrúdba kapaszkodva, és lába a levegőben himbálózott.

Valaki a csípőjével a korlátnak passzírozta Jimmy ujjait, aki fájdalmában felordított. Kezek nyúltak felé, de az embereket – segítő szándékukkal együtt – tovább sodorta a hömpölygő tömeg.

Jimmy megpróbálta felhúzni magát. Lepillantott, és kapálózó lábán túl látta, hogy az alatta lévő korlátnál is zúdul fölfelé az emberáradat. A harmincnegyedik kétfordulónyira volt. Újra megpróbálta felhúzni magát, de kicsavarodott vállába égető fájdalom nyilallt. Valaki megint az alkarja felé nyúlt, de a tömeg ezt az embert is magával sodorta.

Jimmy újra lehajtotta a fejét, és a lába között látta, hogy a harmincnegyedik lépcsőpihenőjén is tolonganak. A lépcsőfordulóhoz érve sokakat kilöktek a csigalépcsőről, akik aztán elszántan próbáltak visszajutni a felfelé vezető fokokra. Valaki teljes takarítói védőruhába öltözve botorkált ki az IT részlegéről, még a sisakja is fel volt téve. Ő is bevetette magát a tömegbe, az ezüstös karok eveztek az emberek tengerében, ahol mindenki továbbra is felfelé igyekezett, miközben lejjebbről ismét csattanások és kiáltások hallatszottak,

majd hirtelen egy pukkanás a bazár felől, mintha léggömb durrant volna ki, óriási léggömb.

Jimmy kezéből kicsúszott a korlát – kificamodott válla már nem bírta tartani a súlyát. Másik kezével erősen szorította a korlátrudat, de csúszott lefelé, az izzadt tenyér sikítása az acélcsővön elveszett az üvöltések között. Végül már csak a lépcsőfokba tudott kapaszkodni a korlátrúd mellett. Lábával próbálta megkeresni az alatta lévő korlátot, de helyette dühösen csapkodó karokat talált, amelyek újra és újra ellökték a bakancsát. A kiugrott válla elviselhetetlenül fájt. Amikor a kapaszkodó kezét mozdította, az egész teste himbálózni kezdett.

Felordított. Az anyjáért kiáltott, és az utolsó utasítása lebegett a szeme előtt.

Menj apádhoz!

Esélytelen volt újra feljutni a lépcsőre, túl erőtlen volt hozzá, és nem volt elég hely. Senki nem segít. Emberek százai zsúfolódtak össze, Jimmy mégis magára maradt.

Nagy levegőt vett. Egy pillanatig még himbálózott, majd az alatta lévő zsúfolt lépcsőpihenőre gondolt, és elengedte a lépcsőfokot.

2312 – Első óra

• 17-es siló •

A CSIGALÉPCSŐ KÉT FORDULÓJA ELSUHANT MELLETTÉ. Kétfordulónyi elhűlt tekintet meredt rá a sokaságból. Jimmy érezte, ahogy a légáramlat egyre erősebben és erősebben borzolja a haját. A gyomra a torkába szaladt, és utoljára egy férfit látott, aki ijedten figyelte a zuhanást.

Borzalmas puffanással csapódott a tömegbe, maga alá temetve az ezüstbe öltözött embert, akinek az arca láthatatlan volt a szemellenző mögött.

Egyesek ordítottak vele. Mások próbáltak kimászni alóla. Jimmy oldalra fordult; elviselhetetlen fájdalom nyilallt a bordáiba ott, ahol valakit eltalált, egyik térde lüktetett a fájdalomtól, és a válla is égett. Bicegve a széles ajtó felé igyekezett, amikor valaki hatalmas paksamétával a kezében kirontott a folyosóról, ám megtorpant az óriási tömeg láttán. Valaki a tiltott Odakintről kiáltozott, de úgy tűnt, ez senkit nem érdekel. Holnap úgyis takarítás lesz. Talán már késő.

Jimmy a rengeteg túlórára gondolt, amelyet apja kénytelen volt lehúzni. Azon gondolkodott, vajon hány embert küldenek még ki takarítani a hatalmas rendbontás miatt.

Jimmy a lépcső felé fordult, és az anyját kereste. Az egymással üvöltöző emberek keltette hangzavarban lehetetlen volt bármit hallani, édesanyja szavai mégis a fülében csengtek. Az utolsó parancs visszhangzott a fejében, és a keserves arcot látta maga előtt. Megfordult, és berontott az apjáért.

Az ajtók mögött káosz fogadta, a fel-alá futkosó emberek egymással vitatkoztak. Yani a biztonsági kapunál állt. A nagydarab biztonsági őr haja csillogott az izzadságtól. Jimmy hozzá sietett. Könyökét a mellkasához szorítva próbálta megakadályozni, hogy a válla ernyedten himbálódzzon. A bordáiba nyilalló fájdalomtól alig bírt levegőt venni. A szíve még mindig a torkában dobogott a zuhanás miatt.

– Yani... – Jimmy a biztonsági kapunak dőlve levegőért kapkodott. Az őr a rémülettől elkerekedett szemmel kapkodta ide-oda a fejét, beletelt néhány másodpercbe, mire felfogta a fiú jelenlétét. Jimmy észrevette, hogy a kezében olyan pisztolyt szorongat, amilyen a seriffeknek van. – Át kell jutnom – szólt. – Meg kell találnom az apámat!

Az őr ijedt tekintetét Jimmyre szegezte. Yani jó ember volt, és az apja jó barátja. A lánya alig két évvel volt fiatalabb Jimmynél. Ünnepnapokon időnként még vacsorára is meghívták egymást. De ez a Yani más volt. Halálos rettegés szorongatta a torkát.

– Igen – felelte bólogatva. – Az apád. Nem enged be. Senkit nem enged be. De te... – Lehetetlennek tűnt, de szeme még tágra nyílt.

– Ha átzümmögtetnél... – kezdte volna Jimmy, a forgókeresztet lökdösve.

Yani megragadta Jimmy gallérját. Jimmy nem volt már kisgyerek, lassan természetes felnőtté cseperedett, de a hatalmas őr szó szerint

úgy emelte át őt a forgókereszten, mintha csak egy zsák mosatlant tett volna odébb.

Jimmy kapálózva próbált szabadulni a férfi szorításából. Yani a fiú mellkasához tartotta a pisztolyt, és elindult vele a folyosón.

– Megvan a fia! – kiáltotta, nem tudni, kinek. Jimmy továbbra is szabadulni próbált. Yani szétdúlt irodák sorai mellett vonszolta el. Mintha az egész helyet kiürítették volna. Jimmy a szürke és ezüst overallokra gondolt, amelyeket a lépcsőházban látott korábban, és attól félt, talán elkerülték egymást az apjával. A tömegben rengetegen voltak erről a szintről, és úgy robogtak elől, mintha ők vezették volna a tömeget – vagy mintha őket üldözték volna.

– Nem kapok levegőt... – zihálta Jimmy. Próbálta megvetni a lábát, és a megtermett ember alkarját szorítva igyekezett lazítani a fogásán.

– Hová lettetek, rohadt seggfejek!? – kiáltotta Yani, a folyosót fürkészve. – Valaki segítsen ezzel a kis...

Csattanás hallatszott; mintha ezer léggömböt durrantottak volna ki egyszerre, fülsiketítő robajjal. Jimmy érezte, ahogy Yani megbil-len, mint akit oldalba rúgtak. Az őr fogása engedett, Jimmy feje pedig újra vért kapott. Oldalra lépett, amikor a méretes ember eldőlt. Hatalmas puffanással csapódott a padlóra, és csak hörgött és zihált, miközben a fekete pisztoly zörögve pattogott odébb a járólapon.

– Jimmy!

Az apja ott állt a folyosó végén, a sarkon félig előbújva, és hóna alatt hosszú fekete tárgyat szorongatott. Mintha mankó lett volna, ami nem ér le a földre. A rövid mankó vége úgy füstölgött, mintha tüzet fogott volna.

– Siess, fiam!

Jimmy megkönnyebbülésében felkiáltott. Elbotorkált Yanitól, aki a földön vonaglott, és embertelen hangon hörgött. Bicegve az apjához sietett, kezével még mindig a másik karját szorítva.

– Hol van anyád? – kérdezte az apja, a folyosót figyelve.

– A lépcsőn... – Jimmy levegőért kapkodott. Pulzusa az egekbe szökött. – Apa, mi folyik itt?

– Befelé, befelé! – Megragadta Jimmyt, és egy vastag, rozsdamentes acélból készült ajtó felé húzta. A folyosó végéről kiáltások hallatszottak. Jimmy látta, hogy az apja homlokán lévő erek szinte pattanásig feszültek, és ritkuló hajában izzadságcseppek gyöngyöznek. Az apja beütött egy kódot a robusztus ajtó melletti panelen, majd zúgás és egy sor kattánás hallatszott, és az ajtó résnyire kinyílt. Az apja az ajtónak dőlve kinyitotta annyira, hogy ketten beférjenek rajta. – Gyerünk, fiam, igyekezz!

A folyosó végén valaki kiáltott, hogy várjanak. Bakancsok dübörögtek feljük. Jimmy átnyomakodott a résen, egy pillanatig azon aggódva, hogy apja bezárja őt, és ott marad teljesen egyedül, de végül ő is átréselte magát, majd az ajtónak dőlt.

– Nyomd! – parancsolta.

És Jimmy nyomta. Nem tudta, miért kell benyomni az ajtót, de azelőtt sosem látta félni az apját. Apja rémülete láttán mindenét remegés fogta el. A bakancsok odakint egyre közelebbről dübörögtek. Valaki az apja nevét kiáltotta. Valaki Yaniét.

Az acélajtó épp bezárult, amikor a túloldalon tenyerek csapódtak rajta. Megint zúgás és kattogás hangja hallatszott. Apja beírt valamit a panelre, majd egy pillanatra megtorpant.

– Mondj egy számot! – mondta levegőért kapkodva. – Négy számjegyet, gyorsan! Valamit, amire emlékezni fogsz.

– Egy, kettő, egy, nyolc – mondta Jimmy. A tizenkettedik és a tizennyolcadik emelet. Előbbi az iskolája, utóbbi a lakhelye emeletét jelölte. Az apja bepötyögte a számokat. A túloldalról elfojtott kiáltások hallatszottak, és halk dübörgés jelezte a vastag acélon dörmöbölő kezeket.

– Gyere velem! – szólt az apja. – Figyelnünk kell a kamerák képét, meg kell találnunk az anyádat. – A hátára akasztotta a fekete gépezetet, és Jimmy akkor látta, hogy az minden bizonnyal a pisztoly

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

nagyobb változata. A vége már nem füstölt. Az apja nem belerúgott Yaniba; lelőtte.

Jimmy mozdulatlanul figyelte, ahogy apja a nagy fekete dobozok között járkált. Akkor ébredt rá, hogy már hallott erről a helyről, hogy az apja mesélt neki egy szobáról, ami tele van szerverekkel. Úgy érezte, a gépek őt figyelik, amint ott áll az ajtóban. Fekete örökként halkán bűgva strázsáltak a teremben.

Jimmy maga mögött hagyta a vastag acélajtót, az elfojtott zörgést és a halk kiáltozást, és apja után sietett. Járt már korábban az irodájában, amely a folyosó végén volt, de ezen a helyen még soha. Ez a terem óriási volt. Próbált csak az egyik lábára nehezedve haladni, miközben a szerverek rengetegében apja nyomát kereste. A terem túlsó végén álló utolsó fekete doboznál lelt rá: úgy térdelt, mintha imádkozna. Egy vékony, fekete zsinórt halászott elő az overalljából. A zsinór végén valami ezüstös darabka himbálózott.

– Mi lesz anyával? – kérdezte Jimmy. Azon törte a fejét, vajon hogyan fogják őt beengedni, amikor annyi ember tolong odakint, és vajon miért térdel úgy az apja a földön.

– Nagyon figyelj – mondta az apja. – Ez a siló kulcsa. Összesen kettő van belőle. Soha ne veszítsd szem elől, rendben?

Jimmy figyelte, ahogy apja bedugja a kulcsot az egyik fekete doboz hátoldalába.

– Ez a kommunikációs modul – magyarázta. Jimmynek fogalma sem volt arról, mi az a kommunikációs modul, csak annyit tudott, hogy abban fognak elbújni. Ez volt a terv. Bebújnak az egyik fekete dobozba, és megvárják, míg elül a moraj. Apja elfordította a kulcsot, mintha kinyitna valamit, majd három másik kulcslyukban is ugyanígy tett, végül levette az acélpanelt. Jimmy bekukucsált, és látta, ahogy apja meghúz egy kart. A padló felzúgott alattuk, mintha valami daráló kapcsolt volna be.

– Vigyázz rá – intette az apja. Megszorította Jimmy vállát, és átadta a zsinórt a kulccsal. Jimmy elvette, és egy pillanatig a fekete